

Spørgsmål 105:

»I lovforslagets § 22 anvendes begrebet »statens sikkerhed«. Det ønskes nærmere præciseret, hvad statens sikkerhed omfatter i relation til udvisningsreglerne.«

Svar:

Efter lovforslagets §§ 22–24 kan udlændinge – uanset varigheden af ophold her i landet – udvises, når udvisning findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Om begrebet »statens sikkerhed« anføres der følgende i udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, s. 164–65:

»Efter den gældende udlændingelovs § 4, stk. 1, nr. 3, jfr. § 2, stk. 1, nr. 7, kan en udlænding udvises, når udlændingens fortsatte ophold her i landet ikke er ønskelig af hensyn til statens sikkerhed eller som følge af udlændingens deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter. Det er i folkeretten, herunder menneskerettighedskonventionerne, almindeligt anerkendt, at hensynet til statens sikkerhed kan begrunde udvisning af en udlænding, jfr. FN-konventionens art. 13, Europakonventionens art. 8, stk. 2, og flygtningekonventionens art. 32 og 33, stk. 2. En sådan regel må anses som en nødvendig bestanddel af landenes beredskabsforanstaltninger, blandt andet til imødegåelse af international terroristvirksomhed. Bestemmelserne er i 5 års perioden 1974–78 kun benyttet i to tilfælde, jfr. ovenfor s. 46. Der er i udvalget enighed om, at også den kommende udlændingelov må indeholde hjemmel til udvisning af hensyn til statens sikkerhed. Den ændrede affattelse i forhold til bestemmelsen i den gældende udlændingelov tilsigter lovens ordlyd i bedre overensstemmelse med de internationalt anerkendte formuleringer i de nævnte konventioner. Herved forstås især de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 og 13; men formuleringen udelukker ikke, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning ved bestemmelsens anvendelse. Afgørelse om udvisning efter § 17, nr. 1, træffes administrativt af tilsynet med udlændinge med rekurs til justitsministeren og under dennes sædvanlige parlamentariske ansvar. Hvis der her i landet gennemføres en straffesag mod en udlænding for lovovertræ-

delse af bestemmelserne i straffelovens kapitel 12 eller 13, kan udlændingen dog under de i § 17, nr. 2, angivne betingelser udvises ved dommen, jfr. udkastets § 46.«

Spørgsmål 114:

»Vil det være i strid med grundloven at flytte justitsministeriets kompetence i henhold til loven til indenrigsministeriet?«

Svar:

Ifølge grundlovens § 14, 2. pkt., bestemmer kongen ministrenes antal »og forretningernes fordeling imellem dem.«

Bestemmelsen indeholder et af de såkaldte »kongelige prerogativer«, og ressourceomlægninger sker i overensstemmelse hermed efter indstilling fra statsministeren ved kgl. resolution.

Betydningen heraf er navnlig, at denne kompetence ikke kan indskrænkes ved lov, jfr. i det hele Alf Ross, Dansk Statsforfatningsret I (3. udgave 1980 ved Ole Espersen, s. 236 og 414, Poul Andersen, Dansk Statsforfatningsret, s. 162 f. Max Sørensen, Statsforfatningsret (2. udgave 1973 ved Peter Germer) anfører således s. 126 bl.a.:

»Forretningernes fordeling mellem ministrene og disses antal er ikke bestemt ved grundloven eller nogen lov, men beror iflg. grl. § 14, 2. pkt. på bestemmelse ved kongelig resolution. Denne udfærdiges på statsministerens indstilling. Det praktiske udgangspunkt for forretningernes fordeling i forbindelse med ministrenes udnævnelse er det sagsområde (»ressort«), der er etableret for de enkelte ministerier ved tidligere kongelige resolutioner eller ved specielle lovbestemmelser . . . Da kompetencen til at bestemme forretningernes fordeling mellem ministrene imidlertid er tillagt kongen ved grl. § 14, kan en ændring af den bestående fordeling altid ske ved kongelig resolution, uanset at en lov har forudsat en given fordeling. Der ville f.eks. intet være til hinder for, at færdselsloven ved kgl. resolution og uden lovændring blev overført til trafikministerens ressort eller hundeloven til indenrigsministerens ressort, således at de beføjelser lovene har tillagt justitsministeren fremtidig skulle udøves af henholdsvis trafikministeren og indenrigsministeren.«